

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.159/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (6. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.233/2022/5. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban. A működési körzete község1 településre, az alperes által létrehozott körzeti megbízotti csoport működési körzete e településen kívül község2, község3 és község4 településekre terjedt ki.

[2] A felperes szolgálati panasza – amelyben a 2018. december 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 75 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte a körzeti megbízotti és a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívüli járőri, járőrszolgálati, átkísérési, előállított őrzési, kísézőőri, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati és sebességellenőrzési feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a 2019. január 1. és 2021. december 31. napjai közötti időszak – a 2021. május és június hónapokat kivéve összesen 34 hónap – tekintetében 985.592 forint megbízási díj, és annak 2020. július 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) - c) pontjaira, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 15., 21., 24., 25., 44., 45., 46. pontjaira, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendeletben (a továbbiakban: BMr1.) rögzítettek, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) 55-82. pontjaira és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 26. §-ára alapította. Állította, hogy rendszeresen, havonta több alkalommal látott el a körzeti megbízotti beosztásába nem tartozó járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísézőőri, előállított őrzési, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati és sebességellenőrzési feladatokat, továbbá a körzeti megbízotti működési körzetén, azaz az illetékességi területén, és akár a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívüli szolgálatot. Indokai szerint az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, hogy olyan napi szolgálatok elvégzésére kötelezték, amely feladatok nem tartoztak a munkakörébe, sőt, adott esetben tiltottak is voltak. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg. Az alperes fokozott ellenőrzésre és különleges jogrendre hivatkozását nem tartotta alaposnak.

[4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. A felperes által előadott tényleges feladatellátásokat nem, hanem a keresetet jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint a

felperes által ellátott járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki feladatok a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó közterületi alaptevékenységek, amelyek nem minősülnek a kinevezéstől eltérő többletfeladatnak. Hivatkozott arra is, hogy a perrel érintett időszakban a közigazgatási területén szinte folyamatos volt a fokozott ellenőrzés, a koronavírus-járvány elleni védekezéssel jelentős többletfeladat hárult a rendőrség teljes személyi állományára. A szakmai feladatok maradéktalan végrehajtása szükségessé tette a személyi erők átcsoportosítását, emiatt a felperes a KMB Szabályzat 21. pont b) és c) alpontjai alapján a működési körzetéből elvonható volt. Állította, hogy a KMB Szabályzat 54. pontjában foglaltak alapján a sebességellenőrzéssel kapcsolatos feladatok elvégzése a körzeti megbízottak feladatai közé tartozik, a felperes csapatszolgálati tevékenysége pedig határrendészeti feladatokat jelentett, ami szintén a KMB Szabályzat rendelkezéseivel összhangban valósult meg. A megbízási díj felperes által igényelt összegét számszakilag nem kifogásolta, annak mértékét azonban eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében – késedelmi kamattal növelt – 985.575 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 71. § (1)-(3), (5)-(6) bekezdéseiben, a BMr1. 2. számú mellékletének III/20., 24., 32., 35. és 45. pontjaiban, a KMB Szabályzat 1. pont c) és d) alpontjaiban, 2. pont a), b) és c) alpontjaiban, 13., 21., 22., 24., 25., 30., 31., 44. pontjaiban, a BMr2. 26. §-ában, a Járőr Szabályzat 1., 4., 6., 10. és 153. pontjaiban, valamint 2. és 3. számú mellékleteiben foglaltakra alapította.

[6] Rámutatott, hogy a hivatásos állományban lévő általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik ki, ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. A munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása azonban nem maradhat ellentételezés nélkül. A KMB Szabályzat kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul; erre és a BMr1. rendelkezéseire figyelemmel megállapította, hogy nem sorolható a körzeti megbízotti feladatokhoz a rendszeres járőri feladatok ellátása. A KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza azt, hogy a körzeti megbízott a járőri feladatokat milyen szűkítésekkel hajthatja végre; jelen ügyben egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnek az alperes utasítása alapján végzett járőrszolgálati ennek nem felelt meg. A felperes hosszabb időszakon át rendszeresen – és nem eseti jelleggel – látott el a működési körzetén kívüli, a beosztásához nem tartozó feladatokat, erre tekintettel mindenképpen megbízási díjra jogosult; így a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) - b) pontjaira történt felperesi hivatkozás irreleváns.

[7] A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta. A keresetet – csekély – részben azért utasította el, mert az illetményalap 75 %-ának megfelelő összeg számításánál a felperestől eltérően nem alkalmazott kerekítést.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nagyjából helyesen rögzítette, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes – hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkör ellátása miatti – megbízási díjra való jogosultságát állapította meg; a támadott ítélet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (4) bekezdését, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a), c) pontjait és (5) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (továbbiakban: BMr3.) 35. § (4), (6) és (7) bekezdéseit sérti.

[10] Kifogásolta, hogy a törvényszék nem vizsgálta a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) - b) pontjaival kapcsolatos felperesi hivatkozásokat, döntését jogszabálysértő módon kizárólag a Hszt. 71. § (5) bekezdésére alapította. Az adott munkakörhöz tartozó feladat ellátása nem adhat alapot megbízási díjra; a KMB Szabályzat V. fejezetében meghatározott rendészeti feladatok és a Járőr Szabályzat III-IV. fejezetében foglalt feladatok között nagyfokú átfedés figyelhető meg. A KMB Szabályzat 37. pontja értelmében a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles. Hangsúlyozta, hogy a járőr jellegű feladatok ellátása nem tartozik a KMB Szabályzat 25. pontjában felsorolt „tiltott tevékenységek” közé, tehát e feladatra a felperes elvonható volt; a saját működési körzetében végzett járőrzést maga is körzeti megbízotti feladatnak tekintette, azt a körzeteirások is tartalmazták. Állította, hogy a veszélyhelyzet és a fokozott ellenőrzés miatt a felperes a működési körzetéből a KBM Szabályzat 21. pontja értelmében jogszerűen elvonható volt, ezért az elsőfokú ítélet [43] bekezdésében található megállapítás a tényállással ellentétes. A KMB Szabályzat 22. pontja – az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben – csak a 21. pontban szereplő esetek hiányában alkalmazandó. A felperesnél a megbízási esetei nem álltak fenn, a „járőr jellegű” szolgálati feladatokat túlnyomórészt a körzeti megbízotti beosztásához tartozó munkaköre helyett, az aznapra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatként hajtotta végre, az számára nagyobb felelősséget, leterheltséget nem jelentett, amit az elsőfokú bíróság elmulasztott megvizsgálni. Véleménye szerint jogszerű az a gyakorlata, hogy csak a harminc napot meghaladó egybefüggő időtartamon túl folyamatosan, a helyettesített személy tényleges feladatkörében eljárva ellátott, tényleges többletmunkával járó helyettesítés esetén fizet megbízási díjat.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[12] Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. és Kf.VII.45.156/2021/4. számú döntéseire hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. Kiemelte, hogy a közterületi szolgálat nem

feleltethető meg a járőrszolgálatnak, azzal nem feltétlenül azonos; az az alperesi jogi álláspont, hogy a körzeti megbízotti beosztás feladatai magukban foglalják a – különböző típusokba sorolásuk okán nem is egységes – járőri beosztás valamennyi feladatát, tarthatatlan. Következetes a bírói gyakorlat abban is, hogy a munkáltató csak adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; az általa elvégzett járőri, valamint egyéb feladatok nem eseti jellegűek, hanem rendszeresek voltak. Rámutatott, hogy keresetét valóban a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjaira is alapította, mert a körzeti megbízottak járőrszolgálatának indoka a járőrlétszám hiánya; mindazonáltal a megbízási díj a beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása miatt önmagában a c) pont alapján is megállapítható. A BMr2. rendelkezései értelmében egyértelműen megállapítható, hogy fokozott ellenőrzés – azaz területlezárással járó koncentrált rendőri intézkedés – ténylegesen nem valósult meg, területlezáras megvalósulását az alperes a per során sem állította. A körzeti megbízott egyébiránt is csak abban az esetben volna – a KMB Szabályzat 21. pontja szerint kizárólag eseti jelleggel – fokozott ellenőrzés elrendelésekor igénybe vehető, ha a fokozott ellenőrzésben tevékenyen, ténylegesen részt is vesz; önmagában az a körülmény, hogy valamely időpontban és területre vonatkozóan fokozott ellenőrzés van kihirdetve, nem lehet kellő indoka annak, hogy a körzeti megbízottat egyébként azzal össze nem függő feladatra igénybe vegyék. A különleges jogrendre hivatkozást hasonló okokból – az azzal összefüggő feladatvégzés megjelölése, továbbá az eseti jelleg hiánya miatt – vitatta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[15] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[16] Az alperes – a megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezésekből kitűnően – jogalapjában és összecszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A jogalap körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjainak, valamint (5) bekezdésének elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[17] A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság – az alperesi érveléssel szemben – nem kizárólag a Hszt. 71. § (5) bekezdésére, hanem emellett az ítélet [49] bekezdésében foglaltak szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a működési körzetén kívül ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri feladatokat hangsúlyozta. Helyesen rögzítette, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és b) pontjai a perben további vizsgálatot nem igényeltek; az ítélet [40] bekezdésében megállapított – és az alperes által kifogásolt – létszámbírálynak ezért a jogalap körében nem volt jelentősége. Erre tekintettel alaptalanul hivatkozott az alperes a BMr3. 35. § (7) bekezdésének megsértésére is, mivel ezen jogszabályi rendelkezés kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazása esetén bír jelentőséggel.

[18] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen megbízhatta (utasíthatta) a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. Az alperesnek az a joga azonban, hogy a felperest a körzeti megbízott beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés).

[19] A perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében a felperes jogosulttá vált-e megbízási díjra.

[20] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az egyes beosztásokhoz tartozó feladatok normatív szabályozásának, valamint a közvetlen vezető munkaköri leírásban rögzített feladatokon túli, eseti jellegű feladatok elvégzésére való utasítási jogának a munkaköri leírásban való rögzítésére figyelemmel a járőri, valamint az egyéb, a keresetlevélben megjelölt feladatok végrehajtásával a felperes nem a beosztásától eltérő tevékenységet látott el, ami nem minősül többletfeladatnak. Ahogyan azt a törvényszék ítéletében helyesen hangsúlyozta, a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Mivel ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, annak a követelés jogalapja körében történő vizsgálatát az elsőfokú bíróság – az alperesi állásponttal szemben – helyesen mellőzte. Amennyiben ugyanis a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg; a többletfeladattal járó többletterhelés, illetve többletfelelősség vizsgálata a megbízási díj összegének meghatározása körében képezheti vizsgálat tárgyát, amelyre azonban az alperes nem hivatkozott.

[21] Az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által ellátott, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett járőrszolgálati feladatok nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához. Az alperes helytállóan hivatkozott ugyan arra, hogy a KMB Szabályzat 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőr vezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen beosztható, de nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a 21-22. pontokban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[22] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által figyelembe vett jogszabályi rendelkezések és egyéb normák (KMB Szabályzat és Járőr Szabályzat) alapján a körzeti megbízott és a járőr beosztás elhatárolása és különbözősége körében tett megállapításokkal egyetértett. A törvényszék ítéletében helytállóan rögzítette azt is, hogy a felperes a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végezte, amelyre nem adtak jogalapot a KMB Szabályzat 24., valamint 2. pont b) - c) alpontjai, mert ezek a feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria következetes – a perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja esetenként köteles ugyan ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül. Amennyiben a hivatásos szolgálati viszonyban álló hosszabb időn át a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, többletdíjazásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.523/2021/4., Kf.VII.39.525/2021/3., Mfv.I.10.751/2016/4.)

[23] Alapítvánul érvelt az alperes azzal is, hogy a felperes a járőrszolgálati, valamint a körzeti megbízotti illetékességi területén kívüli egyéb szolgálati feladatok – mint a KMB Szabályzat 37. pontja szerinti közterületi tevékenység – teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban megjelölt, nem kizárólag járőrszolgálatként nevesített – feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[24] Az ítéltábla egyetértett a felperes azon érvelésével, miszerint önmagában az a körülmény, hogy valamely időpontban és területre vonatkozóan fokozott ellenőrzés van kihirdetve, nem lehet kellő indoka annak, hogy a körzeti megbízottat egyébként a fokozott ellenőrzéssel össze nem függő feladatra igénybe vegyék. Alaptalan az alperes fokozott ellenőrzésekre történt hivatkozása azért is, mert a KMB Szabályzat 21. pontja csak eseti jelleggel hatalmazza fel a munkáltatót arra, hogy a körzeti megbízottat a működési körzetéből elvonja. A felperest azonban a peresített időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokra, ezért a működési körzeten kívüli járőri tevékenysége a fokozott ellenőrzés és – ugyanezen indokra alapítottan – a különleges jogrend időszakában is megbízási díjra jogosította.

[25] Az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták; az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének sérelmére.

[26] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a BMr3. 35. § (4), (6) bekezdéseinek sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Mindezek hiányában a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[27] Az alperes fellebbezésében hivatkozott a Kp. – megelőző eljárás idején fennálló, de abban nem értékelt tényre, körülményre való hivatkozás tilalmával kapcsolatos rendelkezést tartalmazó – 78. § (4) bekezdésének sérelmére is, azonban ezzel összefüggő indokolást nem adott elő, így ezen kifogását a másodfokú bíróság vizsgálni nem tudta.

[28] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[29] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 9.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

dr. Rácz Krisztina s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró